

Η ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΚΕΡΓΚΕΛΕΝ

Πώς η Γαλλία απέκτησε υποδειγματικά σωφρονιστήρια. Ή έκθεσι τοῦ εισαγγελέως Γκόντφρου. Ή περιπέτειός του στή Γουιάνη. Ένας κατάδικος πολύ υποχρεωτικός. Τι ζεδεύει ἡ Γαλλία γιά τήν συντήρησιν τῶν κατέργων. Πῶς τρέφονται οἱ κατάδικοι. Τά ἐγκλήματα ἐνὸς παρὰφρονος. Ὁ παράξενος σύζυγος τῆς Μαριζ Σωμιέ. Πῶς ἔκαψε τή γυναίκα του καί τή φίλην τῆς γιά νά γλυτώσῃ ἀπό τὰ παράπονά του. Τό νέο ἐγκλήματ' του στή Γουιάνη. Πότε τιμωροῦνται οἱ κακοποιοί, κλπ.

ΣΤΕΡ' ἀπό τίς Ἴνωμένες Πολιτεῖες. ἡ Γαλλία ἀπέφασκε κί' ἔκεινε νά φρονίσῃ γιά τοὺς κατάδικους τῆς καί νά προσπαθῆσῃ νά κἀν ἀνθρώπινη τῆ μαρτυρική ζωῆ τους. Ἔχουμε γράψει ἄπειρα άρθρα γιά τήν Κλόσις τῆς Γουιάνης· καί γάρ τὰ τρομαχτικά θάσσανιστήρια πού ὑποφέρουν ἔκει κάτω οἱ ἐγκληματίαι. Μά τό σπουδαιότερο εἶνε, ὅτι δὲν αὐτά τά... σωφρονιστικά μέτρα, καθὼς ἔχει ἀποδειχθῆ, ἔξαγριώνουν περισσότερο τοὺς κακοποιοὺς καί τοὺς ἀποκτηνῶνους ἀντί νά τοὺς κάνουν νά συναισθανθῶν τὸ λάθος τους καί νά μετανοήσουν. Ὅσοι δημοσιογράφοι εἶχαν τὴν τόλμη νά μεταβῶν σ' αὐτὴ τὴν χώρα τῶν καταδικῶν, περιγράφουν μὲ φρίκη τίς ἀνατριχαιστικές σκηνές πού εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους καί δηλώνουν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄποικοι τῆς Γουιάνης ἔχουν ἀποκτηνῶθῃ ἀπὸ τὴν μαρτυρική ζωῆ τους. Αὐτὲς ὅμως ἡ ἔρεινες δὲν εἶχαν σπουδαία ἀποτελέσματα. Γιατί, τὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης μὲ καταπληκτικὴ ἀδιαφορία ἔβαζε τὰ πράγματα στή θέσι τους, δηλώνοντας ὅτι οἱ δημοσιογράφοι ἔκαναν περισσότερὴ φιλολογία ἀπὸ ρεπορτάζ καί κατάρθωνε ν' ἀποκοιμίσῃ καί νά ἡσυχάζῃ τὴν κοινὴ γνώμη. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάληξιν τῶν Παρισίων, ὅταν μιά μέρα στίς ἐφημερίδας διάβασαν ἕνα ἄρθρον τοῦ εισαγγελέως Γκόντφρου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀξιοθαύμαστὴ εὐκινησια, ἀπεκαλύπτει μερικὰς πληροφορίες τῆς γαλλικῆς δικαιοσύνης κί' ἀνέφερε ὅτι ἡ κυβέρνησις εἶχε ἀποφασίσαι πεινὰ νά δόσῃ ἕνα τέλος σὲν τρομαχτικά θάσανα τῶν καταδικῶν. Ὁ κ. Γκόντφρου εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἀνέλαβε νά συντάξῃ καί ἔκθεσι γιά τὴ ζωῆ τῶν ἐγκληματιῶν σὲν Σαιν-Λωράν. Ἡ ἔκθεσι αὐτὴ ὑπεβλήθη σὲν ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης, ἀναστάτωσε ἄλλους τοὺς «φιλανθρώπους», τοὺς τρομοκράτησε καί τοὺς ἔκανε ν' ἀποφασίσουν τὴν ἴδρυσιν πιὸ ἀνθρωπιστικῶν φυλακῶν. Αὐτὰ τὰ νέα κάτεργα λοιπὸν πρῆκται ν' ἀνεγερθῶν σὲν ἔργμα νηοῖα Κεργκελέν πού θρῖσκονται σὲν νοτιοανατολικὸ μέρος τῆς ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Αὐστράλια. Τὸ κλίμα τῶν νησιῶν Κεργκελέν εἶνε πολὺ καλύτερο ἀπὸ τὸ θαλασπῆρο κλίμα τῆς Γουιάνης κ' οἱ κατάδικοι ἔκει πέρα θά μπορούν νά ζοῦν μὲ ἡσυχὴ ζωῆ καί δὲν θά ἔξαγριώνωνται ἀπὸ τὸν πυρετὸ, τίς ἀρρώστειες καί τίς ἐπιδημίες. Τὰ νηοῖα Κεργκελέν εἶνε μιά μαγευτικὴ γωνία σὲν Εἰρηνικὸ Ὀκεανὸ, μ' ὄμορφα δέντρα, καταπράσινα λιβάδια καί παρθένα δάση. Εἶνε μιά ἰδωδὴς διαμονὴ γιά τοὺς κατάδικους. Ἐκεῖ πέρα θά μπορούν νά ζοῦν πολλὰ χρόνια, νά δουλεύουν μ' εὐχαρίστησιν καί νά τελειώνων τὴν ποιὴν τους χωρὶς ν' ἀποκτηνῶνωνται. Τὸ σπουδαιότερο δὲ εἶνε, ὅτι δὲν θά εἶνε εὐκολο νά δραπετεύσουν γιαντί τὰ τεράστια κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ δὲν ἀστείουόνται. Ἔτσι θ' ἀναγκάζωνται νά ὑποταχθῶν στή μοῖρα τους καί θ' ἀφοσιώνωνται στήν καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν, γιά νά ξεχνοῦν τὴν μοναξιά τους. Ἀλλὰ τί ἔλεγε λοιπὸν αὐτὴ ἡ περίφημη ἔκθεσι τοῦ εισαγγελέως Γκόντφρου; Μά ἔνα σωρὸ συνταραχτικά ἐπεσόδια τῆς ζωῆς τῶν καταδικῶν, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναφέρει καί σὲν ἄρθρον τοῦ οἱ φιλανθρώπων εισαγγελέως. Σὰς τὸ μεταφράζουμε γιαντί ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸν κόπο νά τὸ διαβάσατε:

«Ἐνας δικαστικός, γράφει ὁ κ. Γκόντφρου, ὅταν ἐπισκέπτε-

ται τὰ κάτεργα τῆς Γουιάνης, δὲν εἶνε θέβαιος ποτὲ ὅτι θά ἐξαναχυρίσῃ στή Γαλλία. Ὅλο αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι πού θρῖσκονται ἔκει κάτω, τὸν θεωροῦν ὡς ἀτίμο τῶν μαρτυριῶν τους κί' εὐχαρίστας θά τοὺ ἔκοθαν τὸ λαοῦ, στήν πρώτη εὐκαιρία. Γι' αὐτὸ κί' ἐγὼ ἔλαθα ὅλα τὰ μέτρα πού θά μπορούσαν νά μὲ προφυλάξουν. Ὅταν ἐπισκεπτόμουν τοὺς καταλισμούς τῶν καταδικῶν, συνωδευόμενος πάντα ἀπὸ μιά πολυάρθρη φρουρὰ στρατιωτῶν. Κί' ὅμως, πολλὰς φορὲς οἱ ἐγκληματίαι, ἀφηγῶνται τὴν τιμωρία, μὸς ἐπιτίθεντο, μὲ πετροβολοῦσαν καί μὲ θρίζανε, γιαντί μὲ θεωροῦσαν ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας τους. Στὴν κοιλιά τῶν λεπρῶν, ἕνας λεπρὸς κατάδικος μὲ χιλία τεχνάσματα προσπάθησε νά μ' ἀγκαλιάσῃ γιά νά μὸς μεταδόσῃ τὴν τρομαχτικὴ ἀρρώστεια του. Οἱ συνοδοὶ μὸς ἀναγκάσθησαν νά τὸν σκοτώσουν γιά νά μὲ γλυτώσουν ἀπ' αὐτόν! Στὸν πέμπτο πάλι καταλισμὸ, ἔκει πού θρῖσκονται οἱ ἰσοβίτες, κάποιος ἄλλος, φωρόντας σὸλὴν δεμοφύλακος, μπήκε στή σκηνὴ μου καί μὸς προσέφερε μιά μποτιλίλια μὲ δηλητηριασμένον κρασί γιά νά μὲ ξεμπερῶσῃ. Εὐτυχῶς, ὅτι οἱ ἄλλοι φύλακες τὸν ἀνεγνώρισαν καί τὸν συνέλαβαν. Καθὼς ἀπέδειξε, αὐτὸς ὁ κατάδικος εἶχε σκοτώσει ἕνα δεμοφύλακα, τοῦ εἶχε πάρει τὴ σὸλὴν του καί τὴν εἶχε φορέσει, μὲ τὴν μόνὴ ἐπιτίδα νά μὲ πλησιάσῃ καί νά μὲ δολοφονήσῃ. Λεγόνταν Ἄντρέ Μαρτέν καί μὲ θρασυτέτα δήλωσε κατόπιν στούς δικαστάς του, ὅτι ἤθελε νά μὲ σκοτώσῃ, γιαντί ἐγὼ τὸν εἶχα στείλει, δὸ καί πέντε χρόνια, στὰ κάτεργα. Ὁ Ἄντρέ Μαρτέν ἀποκεφαλίσθη ἀπὸ τὸ δῆμο τῶν Σαιν-Λωράν, ὅστερ' ἀπὸ μιά πολὺ σύντομη εἰκη. Τὴν ἴδια τύχη εἶχε κί' ὁ Πῶλ Ρεοβρ, πού μὲ τὸλμη μ' εἶχε πηλοιάσει καί μὸς εἶχε ἀναφέρει τὴν τραγικὴν κατάστασιν τῶν καταδικῶν. Οἱ δεμοφύλακες, κατ' ἐπιτολήν τῆς διοικήσεως τῆς Γουιάνης, τὸν συνέλαβαν καί τὸν παρέδωσαν σὲν «κύριο τῶν Σαιν-Λωράν», τὸ δῆμο. Ὅταν δὲ θῆλῃνα νά διαμαρτυρηθῶ, ὁ διοικητῆς μὸς ἀπάντησε:

«Ἀκούστε, κ. εισαγγελεῦ, ἐδῶ δὲν χρειάζονται αἰσθηματισμοὶ καί ἐμπλαγναι. Ὁ κατάδικος εἶνε μιά τίγρις πού πρέπει νά τῆς θγῶλὴ κανεὶς τὰ νύχια καί τὰ δόντια, γιά νά γίνῃ ἀκίνησυν. Ὁ ἐγκληματίας πρέπει νά φοβάται τὸν δεμοφύλακα του καί νά πιστεύῃ ὅτι ἡ ζωῆ του δὲν εἶχε καμμιά ἀξία.

Ἀὐτὸ εἶνε τὸ πνεῦμα πού ὀδηγῆ τις πράξεις τῶν δεμοφύλακῶν στή Γουιάνη. Γι' αὐτοὶ οἱ κατάδικοι ἔξαγριώνωνται, δὲν δουλεύουν κ' ἡ μὸνὴ τους σκέψις εἶνε πῶς νά ξεκαθαρίσουν ὅσους μπορούν περισσότερους ἀπ' τοὺς «δημίους» των. Ὅσο γιά τὴν τροφὴν τους, εἶνε θῆλια κί' ἀκατάλληλη καί γι' αὐτὰ ἄκόμη τῆ ζωῆ. Ὁ ἐγκληματίας πού ἐμγαῖετο, σὲν δάσος ἢ σκάβει καινούργιους δρόμους δικαιοῦται τὴ μέρα μισὸ ψωμὶ γεμάτο σῆμο, φτιαγμένον ἀπὸ σῆμο ἀλεύρι κί' ἕνα κομμάτι ζουμισμένον κρέας! Κάθε Κυριακὴ τὸν δίνουν καί μισὸ πακεττὸ καπνὸ. Οἱ περισσότεροι λοιπὸν ἀναγκάζωνται νά δουλέψουν σκληρὰ γιά νά μπόρῃσουν ν' ἀγοράσουν κάπως καλύτερη τροφὴ. Κί' ὅμως τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Οἱ κατάδικοι στή Γουιάνη ἔξακολουθοῦν νά ἐγκληματοῦν, ὅπως καί στήν κομποπόλι. Ὅσο γιά τὸ κράτος, ἐοδεβει, ὅπως ἀναφέραμε, σαράντα ἑκατομμύρια γιά νά εἰσπράξῃ σαράντα χιλιάδες φράγκα!

«Καί τώρα θά σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία ἑνὸς ἐγκληματιοῦ γιαντί νά δῆτε ὅτι τὰ κάτεργα τῆς Γουιάνης, ἀντί νά συμφορῶνουν τοὺς κακοποιοὺς, τοὺς κάνουν ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνους: Ἐτὸ 1929, ἡ ἀστυνομία τοῦ

Κατάδικοι στή Γουιάνη, σὲ ἀγάρια

Παρισιού συνέλαβε κάποιον Ζουλιέν Σωμιέ, ο οποίος κατηγορείτο για το έξις πρωτοφανές έγκλημα. Είχε κλέψει τη γυναίκα του και τη φίλη του, γιατί είχε φανερωθεί να τις άκουσε να μαλώνουν για τον έρωτά του! 'Ο Σωμιέ ήταν ο τύπος του άνοσορρόπου έγκληματιού. Στο δικαστήριο διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια αυτή την ανατριχιαστική ιστορία:

—'Η Μαριζ, η γυναίκα μου, είπε στους δικαστές, κ' η Λουίζα Μαρινού, η φίλη μου, ήταν αγνώριστες. Έργαζόντουσαν στο ίδιο κατάστημα, διασκέδαζαν μαζί και πολλές φορές η Λουίζα έρχόταν να κοιμηθώ στο σπίτι μας. Έγώ, φυσικά, άρχισα να την αγαπάω. Κι' επειδή είδα ότι κι' αυτή αισθανόταν μία συμπάθεια για μένα, είπα μία μέρα στη γυναίκα μου: «—'Ακουσε, Μαριζ, πρέπει να χωρίσουμε. 'Η φίλη σου μ' άρσει περισσότερο από σένα. Φρόντισε λοιπόν να βρεις τον αντικαταστάτη μου!» Μά ο καιρός περνούσε κ' η Μαριζ δεν είχε βρή τον «άνθρωπό» της. 'Απογοητευμένη μου δήλωσε λοιπόν ότι θα έβιμε κοντά μου κι' ότι θα έκανε τα φταράκια μάτια για τη Λουίζα. 'Η δυο γυναίκες, πράγματι, τούς πρώτους μήνες ήταν αγαπημένες. Φρόντιζαν για το νοικοκυριό του σπιτιού και το θράβυ ή κάθε μία με τη σειρά της μου κρατούσε συντροφιά. 'Επειτα όμως από λίγο άρχισαν να μαλώνουν και να ζηλεύουν ή μία την άλλη. Κάθε νύχτα αναστατώναν το σπίτι από τις φωνές και τους καυγάδες τους. Έγώ άρχισα να στενοχωριέμαι. Δεν ήξερα πώς να ξεμπλέξω από την αγάπη τους. Τότε μου ήρθε η ιδέα να τις δηλητηριάσω. Κι' ένα θράβυ πραγματοποίησα το σχέδιό μου. Για ν' αποκρύψω όμως τ'ό έγκλημά μου, αναγκάστηκα κατόπιν να τις κομματιάσω και να τις κάρω στο σπίτι του σπιτιού. Κόντευα να τελειώσω αυτή τη δουλειά, όταν μία γειτόνισσα με πρόβωσε και με συνέλαβαν. Δεν είχα καθός θλέπετε, τύχη.

'Ο Σωμιέ χαρακτηρίστηκε τρελλός και στάλθηκε στη Γουιάν. Τόν συνάντησα στον καταυλισμό του Σαιν-Μαρτέν-ντε-Ρέ. 'Ηταν περίφημα στην υγεία του. 'Οποτε είχε λεφτά πήγαινε και διασκεδάζε στο μοναδικό κέντρο αυτού του καταυλισμού κ' ήταν φίλος μιάς 'Αργεντινάς, ενός ανθρώπινου ναυαγίου. Μία μέρα, αυτή η γυναίκα εξαφανίστηκε. Κανείς δεν μπόρεσε να μάθει τι είχε απογίνει. Και το νέο έγκλημα του Σωμιέ δεν θ' άνεκαλύπτετο, αν ο ίδιος πάνω στο μεθύσι του δεν τ' ώμολογούσε. 'Ολοι όμως τον ήξεραν για τρελλό κι' έτσι δεν τον τιμώρησαν. 'Ο Σωμιέ λοιπόν εξακολουθεί να ζή στο Σαιν-Μαρτέν και να ικανοποιή τη μαγία του να δηλητηριάσει. 'Η ζωή των καταδικωμένων στην Κόλαση της Γουιάνης δεν έχει καμμία αξία. Μόνο όταν δολοφονηθεί κανένας φυλάκας, οι έγκληματιες παραδίδονται στον δήμιο για να τους τιμωρήσει. Τα κάτεργα της Γουιάνης δεν έχουν κανένα άλλο προορισμό παρά να εξαργιώνουν περισσότερο τους έγκληματιες ή να τους κάνουν να πεθαίνουν από τις τρομαχτικές άρρώστιες και τα θασανιστήρια. 'Ας ελπίσουμε ότι η νέες φυλακές στα νησιά του Κέρυγκελν θα εινε πραγματικά σωφρονιστήρια για τους καταδικωμένους και θα τους κάνουν πάλι ν' ανακτούν τον άνθρωπισμό τους!»

'Ετσι τελειώνει τ' άρθρο του εισαγγελέως Γκόντφρου. 'Όσο για την έκθεση του αυτής απηγορευθεί να δη τ'ό φάος της δημοσιότητας γιατί θα προκαλούσε την αγανάκτηση των Παρισινών. Μά αυτή άκριβώς η έκθεση ήταν η άφορμή ν' άποφασισή η γαλλική κυβέρνηση την ίδρυση των ανθρωπιστικών φυλακών του Κέρυγκελν, στις όποιες οι καταδικοι θα ζουν πειά σαν άνθρωποι κι' έχι σαν θήρια καταδικασμένα να πεθάνουν από τα θασανιστήρια.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

'Ο παιδαγωγός.—Κύτταξε, 'Ερρίκο, α'τά τα μεγαλόπρεπη έρείπια!...

'Ο 'Ερρίκος.—('Ενα παιδάκι 10 χρονών).—'Απορώ, κύριε, γιατί στα παλιά χρόνια οι άνθρωποι είχαν μαγία να χτίζουν... έρείπια!...

***

—Κύττα, μπαμπά, αυτό το ψάρι!... Πέντε ώρες τώρα εινε έξω απ' το νερό, κι' ακόμη δεν ψόφησε!...

—Θά εινε...θηλυκό φαίνεται, παιδί μου!

***

'Η σκηνή σ' ένα παγκάκι του Ζαππείου.

'Εκείνη σ' εκείνον.—'Ειστε άναίδης, κύριε... Σας δίνω... μιά ώρα προθεσμία, να άποσύρετε το χέρι σας απ' τη μέση μου, γιατί δεν είμαι από εκείνες που νομίζετε!...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Λοιπόν αλήθεια; Στά γερά
μαλλώσαμε έχθες το θράβυ
και στη γαλάζια μας χαρά
το πρώτο-πρώτο σύννεφο άπλωσε άράδυ ;
Τώρα αγαπήσαμε. Μαζ λές
σαν πριν γλυκά-γλυκά λογάκια
μά για τά χτεσινά μην κλαίς...
μή σέ τρομάζουν σύννεφα που θρέχουνε...φιλάκια!

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

'Εκύλισε ένα δάκρυ μου θερμό
από τά μάτια μου χθές θράβυ
μ' ένα θαυθ-θαυθ άναστεναγμό
κι' ανάλαμψε της νύχτας το σκοτάδι.
Κ' η λάμψη που έσκόρπισε, θαρρείς
ακόμα δεν μπορεί να σήση...
Μονάχα τά σκοτάδια μιάς ψυχής
το δάκρυ μου ποτέ δεν θά φωτίση!

ΓΕΛΙΟ-ΚΛΑΜΑ

'Απ' τά γλυκά ματάκια σου, δάκρυ θερμό κυλά
ένω στα χείλη σου θερμό χαμόγελο άνθιζει.
'Ετσι τον Μάη την αυγή η άνοιξις γελά
κι' όμως το δάκρυ της δροσιάς την διαμαντοστολίζει.

ΣΤΗ ΒΕΝΤΑΓΙΑ ΤΗΣ

Πάρε το άλαφρότερο άγέρι απ' τά δρη,
πάρε κι' από τη θάλασσα δροσιά λαχταριστή
και δρόσιζε την ώμορφη και χαιδεμένη κόρη
και θύμιζε της κάποτε φτωχό τραγουδιστή,
πούθελε νάητανε δροσιά και άρωμα η καρδιά του
να τή σκορπά μερουυχτίς για τή βασίλισσα του.

ΒΡΟΧΗ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Μές τά γλυκά ματάκια σου χθές ένα δάκρυ είδα
και μου ραγίστηκε η καρδιά μονάκριδή μου έλπιθα,
μά σαν σ' έξανακύταζα γλυκειά μου αγάπη πάλι
είπα σέ τέτοια δροσερά και άθισμαμένα κάλλη
εινε το δάκρυ ώφέλιμο σαν τή βροχή του 'Απριλη.

ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΝΗ

1
'Ελα να ζήσ.
'Ελα να ζήσ που σ' αγαπώ
'Ελα που η δόλια μου καρδιά
'Ελένη, κλαίει για σένα.

Τά μάτια σου,
τά μάτια και τά φρέδια σου,
τά μάτια και τά χείλη σου,
'Ελένη, τά γραμμένα.

Αυγή, αυγή
αυγή θραβυ τά λαχταρώ,
αυγή τά θλέπω, τ' άπαντώ,
'Ελένη, σ' άνειρό μου.

Πάρε στολή,
πάρε στολή σκοταδερή,
πάρε τή νύχτα, πρόφτασε
'Ελένη, στο πλεύρο μου.

2
Και δόσε μου
και δόσε μου προσκέφαλο
και δόσε μου το χέρι σου,
'Ελένη, ν' άκουμησω.

Κι' αν μ' αγαπάς,
κι' αν μ' αγαπάς χιλίες φορές,
κι' αν μ' αγαπάς, να τ' άκομισής,
'Ελένη, για να ζήσω.

Κι' αν νιά καλό,
κι' αν νιά καλό της νιότης σου
κι' αν νιά δικό σου ψυχικό,
δέν μ' αγαπάς, 'Ελένη,

Σαν τά στερνά,
σαν τά στερνά, τ' άγνώφωτα
σαν τ' άστρα, που η άνατολή,
'Ελένη, τά μαραίνει.

3

Θά σήσω, έμπρός,
θά σήσω έμπρός σου όταν σέ
(ιδώ,

θά σήσω όταν τά μάτια μου,
'Ελένη, έρθης να κλείσης!

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΗΣ